

„Моля, дѣдо, моля! . . .“
Съчко се обади:
„Щомъ се пошегувамъ,
нѣкой ме ковади . . .“

„Зная, Съчко, зная!
Мислишъ, че забравямъ?
Че нали затуй тамъ
бабата поставямъ?“

Та и тебъ нали те
батъо ти премѣсти,
че шегитѣ, сине,
много сж ти чести!

Па и баба Зима
менъ нали подшепна:
„Щомъ се разлудува,
азъ самата трепвамъ!“

Малко ли отъ тебе
си тегли горката,

докато ѝ цѣла
побѣлѣ косата?

Но — туй да оставимъ!
Нека съ пълни чаши
се здрависатъ всички
родственици наши!

Нека на Твореца
въздадемъ похвала,
че създалъ е мѣдро
тазъ вселенна цѣла,

де на свое мѣсто
всѣка тварь да бжде,
и възхвална пѣсенъ
да ехти навсжде:

„Отче нашъ всеблагъ,
Тебе честь и слава
цѣлата вселенна
отъ сърдце въздава“.

ОБРАЗИ ВЪ ТАЯ КНИГА

Баба разказва приказки, картина отъ Хансъ Тома. — Урокъ по законъ Божу, картина отъ сжщия. — Собственъ портретъ отъ сжщия, работенъ въ 1873. — Младъ поетъ, литография отъ сжщия. — Беденъ цигуларъ, картина отъ сжщия. — Съячъ, литография отъ сжщия. — Пролѣтъ, картина отъ сжщия. — Майски пейзажъ, картина отъ сжщия. — Лѣтенъ день, картина отъ сжщия. — Предъ буря, картина отъ сжщия. — Прелетни птици, картина отъ сжщия. — Крепостъ на светата Чаша, картина отъ сжщия. (Тѣзи изображения сж описани въ бележката „Хансъ Тома“).

Есенъ, силуетъ отъ Цециле Лео. За да изобрази есенъта, художницата е взела най-главното, което придружава това годишно време или напомня за него: паяжина, капнали листа, гжби. Детенцето е уморено, а пѣкъ ангелчето е седнало съ полусвити крила. Тѣй е предадена умората на земята.

Св. Иванъ Кръстителъ, картина отъ Андреа дель Сарто (въ Флорентинския музей Пити), черно приложение. Андреа

дель Сарто е изобразилъ Кръстителъ като въодушевенъ юноша съ горещъ, вдъхновенъ погледъ и здраво, хубаво тѣло. Въ очитѣ му сияе вѣра, той е готовъ да проповѣдва на хората, че е дошълъ Спасителътъ на свѣта, готовъ е и да умре за Него. Тоя силенъ изразъ не само на лицето, а и на цѣлата снага, придава могъщество и величавостъ на картината.

Момче съ куче, картина отъ Юлиусъ Шрадеръ (цветно приложение). На една тревиста могила е легнало момче, облѣчено съ дрехи отъ коприна и кадифе. То държи кученце, чиято майка се е приближила до момчето, загледала го е въ очитѣ и го моли съ погледъ да пусне рожбата ѝ. По облеклото се вижда, че момчето е синъ на благородникъ; такива благородници (феодали) управлявали преди вѣкове европейскитѣ земи. Живописецътъ е предалъ майсторски погледа на детето, което се радва на кученцето. Освенъ това, картината е изписана съ блѣскави и живи багри, — много добре хармонирани.